Zor, ama müjdeli ölümler

Beyza Mutlu: “Bundan iki hafta önce çok yakın bir arkadaşım barajda boğularak hayatını kaybetti. Cenazesinden bir gün sonra bir arkadaşım onunla algılarıyla konuştuğunu söyledi. Bu ne demektir? Böyle bir şey olabilir mi? Selâm verdiğinde cevabı geliyormuş gibi hissediyormuş.”

Öncelikle arkadaşınıza Allah’tan rahmetler diliyor ve size taziyetlerimi sunuyorum.

Adına berzah ya da kabir âlemi veya ahiret dediğimiz ölüm ötesi âlem, bize çok uzakta bir yerlerde değil. Bize yakın, oldukça yakın. Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Cennet size ayakkabınızın tasmasından daha yakındır. Cehennem de yakındır!”1 Bediüzzaman Hazretleri de “Şu âlem-i maddiyât ve şehâdet, âlem-i melekût ve ervâh üstünde serpilmiş tenteneli bir perdedir” diyerek gördüğümüz âlem ile göremediğimiz ahiret âlemleri arasında ince ve şeffaf bir perdenin olduğuna işaret eder.

Keza tabutuna konmuş, kabre doğru götürülen ölmüş bir kimseden sesler, sitayişler, serzenişler geldiği bildiriliyor. Biz işitmiyoruz. Ama işitmiyor oluşumuz, bu seslerin ve sitayişlerin olmadığı mânâsına gelmiyor. Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Cenaze tabutuna konulup insanlar onu omuzlarına yüklendiklerinde, iyi bir kimse ise, ‘Beni mekânıma çabuk ulaştırın! Beni mekânıma çabuk ulaştırın!’ der. Cenaze iyi bir kimse değilse, ‘Vah bana! Bırakın beni! Beni nereye götürüyorsunuz?’ diye feryat eder. İnsandan başka her şey onun bu feryadını işitir. İnsan bu feryadı işitecek olsaydı düşüp bayılırdı!”2

Bediüzzaman hazretleri, ölenlerin ruhlarıyla aramızda muhtelif şekillerde münasebetler geliştirdiğimizi, manevi hediyelerimizin onlara gittiğini, onların nurani feyizlerinin de bizlere geldiğini bildiriyor.3

Bu temel bilgilerden anlıyoruz ki, ölen dostlarımızla aramızda her şey bitmiş olmuyor. Manevi bir iletişim ağı bizi onlara, onları bize ulaştırıyor. Bizim duamızı onlara götüren, onların feyizlerini bize getiren manevi bir radyo ağı aramızda bulunuyor. Bu ağı bazen çok canlı hissedebiliriz. Bazen hislerimiz, bazen rüyalarımız, bazen yakaza hallerimiz bizden onlara, onlardan bize haberler getirip götürür. Bazen

ve genelde duyarsız kaldığımızda ise hiçbir şey hissetmeyiz. Hissetmemiz, ölen kişinin ruhen canlılığının ve şuurunun devam ettiğinin, ölüm ötesi âlemin bir canlılık ve şuur âlemi olduğunun ayrı bir göstergesidir.

***

Fatoş Kılıç: “Yanarak veya boğularak ölen çocuklar anne-babasına ahirette şefaatçi olamaz diyorlar. Benim kardeşim iki yaşında iken kuyuya düşerek vefat etti. Durumu nedir? Anne babasına şefaatçi olmayacak mı?”
Kardeşinize Allah’tan rahmetler diliyor ve size taziyetlerimi sunuyorum.

İslâm kaynaklarında bu böyle geçmez. İslam kaynaklarında ölen çocuklar zaten sorgusuz sualsiz cennettedirler ve bu çocuklar için, anne ve babalarına şefaatçi olabilme müjdesi verilmiştir. Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Ergenliğe ulaşmadan ölen çocuklar, Cennette çok canlıdırlar, hareketli balık gibidirler. Onlar anne ve babasını karşılar, elbisesinden tutar, Allah kendisiyle birlikte anne ve babasını da Cennete koyuncaya kadar bırakmaz.”4

Bediüzzaman hazretlerinin ifadesiyle, ahirette çocukların böylesine sevimli ve şefaat eder bir halde anne ve babalarını karşılamalarının temelinde, elbette, onları Allah’ın bir meyvesi bilmek, Allah onları aldığı zaman arkalarından isyana düşmemek ve Allah’ın hükmüne teslim olmak, sabır içinde şükretmek, verenin de, alanın da Allah olduğunu bilmek, onları bir hediye ve emanet olarak kabul etmek ve Allah alırken de, yani onları mezara koyarken de onları mezara değil, Allah’ın rahmetine teslim ettiğini bilmek inançları vardır. Bu inanç ve anlayışlar tevhid inancının gerekleridir. Aynı zamanda en acılı bir olayda kişiye dayanma gücü veren şey de, Allah’a dayanmak ve Allah’a iman etmiş olmaktır.

Anlaşılıyor ki, çocukları ölen anne ve babalar bu tevhid inancını gösterdikleri ve isyan etmeyerek Allah’ın emrine ve takdirine teslim oldukları takdirde âhirette inşâallah çocukları onlar için bir kurtuluş vesilesi olacak ve çocuklarına Cennette de ebediyen kavuşacaklardır.